

sesværdigt, at visse amter er, hvad adoptionsforældrene kalder for sorte pletter eller sorte amter, og at der er adskillige eksempler på par, som er blevet afvist i et amt, flytter til et andet amt med en lempeligere praksis og bliver godkendt. Man burde måske anlægge en omvendt bevisførelse, så bevisbyrden for, at de pågældende ikke er egnede som adoptivforældre, pålægges adoptionsnævnene. I dag er det reelt sådan, at det er de kommende forældre, der igennem en omfattende eksamen skal bevise, at de har et afklaret adoptionsmotiv, at de socialt og pædagogisk har overskud, at de er langt mere raske og har bedre forhold end alle andre, og at de er i stand til at klare det her langt bedre, end alle andre ville være.

Men nogle af de ønsker til liberalisering, som jeg kunne have, er måske uden for egentlig dansk kontrol. Der er f.eks. donorlande, som stiller krav om en bestemt varighed af giftermålet og ikke et samliv, som er meget udbredt i Danmark. Det betyder, at barnløse par, som efter flere års forgæves forsøg vælger at starte en adoptionssag, må begynde med at lægge 3-4 år til, inden de kan komme i betragtning, alene fordi de skal være gift så længe.

Derudover burde det være muligt for enlige at adoptere. Danmark er et samfund med en betragtelig del enlige, og nogle enlige barnløse bør have den samme mulighed som par. Men igen kan det tage tid at overbevise donorlandene om, at det er forsvarligt og acceptabelt for børnene. Det er en anden praksis, end man anlægger for de fleste andre lande.

Det er naturligvis også urimeligt, at donorlandene stort set alle stiller krav om det modtagende pars religion. Ofte kræver de endog, at det skal være en kristen religion. Men det er også en proces, som handler om en dialog mellem Danmark og landene og mellem de danske adoptionsorganisationer og landene. Så nogle af de sidste ting, jeg nævner, er måske en proces, som mere handler om en dialog mellem de danske adoptionsforeninger og de pågældende lande.

Men ud over det kan vi gå ret langt, og jeg kan høre, at der i hvert fald er et flertal her i Folketinget, der lægger op til at opfordre regeringen til at gå videre med liberaliseringen på dette område, så det bliver lettere og mere lempeligt at adoptere, og det synes jeg sådan set er en god ting. Man kan mene alt muligt om, hvad udvalget har lavet indtil nu, men dette burde i alt fald være et signal til det udvalg, som er ned-

sat, og til regeringen og ministeren om at sætte lidt mere speed på dette punkt.

Pia Kjærsgaard (DF):

Adoptionslovgivningen bør lempes. Det var en klar konklusion efter Folketingets behandling af sundhedsministerens forslag om kunstig befrugtning. Det er en god ting, for der er ingen tvivl om, at det er en alt for hård proces at skulle gennemgå den eksamen, det er at skulle leve op til kravene for at blive godkendt som adoptivforældre. Mange regler skal følges, f.eks. har der lige været en sag, hvor velfungerende forældre til to adoptivbørn havde fået afslag på ønsket om at adoptere nummer tre. En helt urimelig ting, som man selvfølgelig ikke skal acceptere, og som heller ikke blev accepteret, men desværre først efter at medierne havde vist interesse for sagen. Der er sikkert mange andre ulykkelige mennesker, der sidder rundt omkring og ikke har opnået den samme medieopmærksomhed og derfor bliver nødt til at føje sig efter systemets regler.

Jeg har talt med mennesker, der har været igennem møllen, og der har fra sagsbehandlernes side været fokuseret alt for meget på det negative, om nu folk havde tænkt sig godt nok om, om de nu var egnede, på alle de problemer, der kan opstå, og det kan der jo, når man får børn. I stedet for mener jeg, at de myndigheder, der skal behandle sagen, bør hjælpe og støtte de mennesker, der gerne vil adoptere. Det er faktisk det, man har myndighederne til i et land som Danmark, og noget, vi alt for ofte glemmer.

Rundt omkring på børnehjem er der jo masser af børn, der sidder og venter på et hjem, og det er altså urimeligt, at børn skal leve under kummerlige forhold, fordi reglerne siger, at man højst kan adoptere to børn, at, og det er for skrap, der højst må være 40 år mellem barnet og den ældste af forældrene; helbred, bolig og økonomi er svære sager, som mange gange bliver vurderet meget forskelligt.

Mon ikke langt de fleste, der har taget den store beslutning, ved, hvad det er at skulle adoptere et barn? Mon ikke de har drøftet det så meget, at myndighederne ikke behøver at gøre det sværere, og mon ikke folk godt ved, hvad det går ind til? I mange tilfælde er det jo folk, der har været gennem mislykkede forsøg på at få egne børn og har haft mange tanker om, hvad det indebærer at få børn, der nu søger om at blive adoptivforældre. De må være mindst lige så forberedt som forældre, der får børn ad biologisk vej.